

Híveink, gyülekezeteink nagy megbecsüléssel tekintenek az egyházi központra, és nem akarnak csalódní. Várakozásunk az, hogy az egyházi központ megérti a jézusi felhívás lényegét s az adott körülmények között a leghelyesebb utat járja. Nekünk reálistan kell magunkat néznünk. Ne legyünk pesszimisták, de indokolatlanul optimisták se. Az egyházközpont legyen szintetizálója a munkának, de ne legyen soha az a képzete, hogy a gyülekezetek az ő alárendeltjei. Az unitárius egyházban nincsenek alá- és fölrendelt egységek. Hiszünk abban, hogy az egyházközségek és egyházkörök segítségével központunk azt a hangot hallatja, amely megfelelő méltánylásra talál híveinknél.

A mai napon Zsinati Főtanácsunk tagjai megválasztják az unitárius egyház 28. püspökét. Hiszünk abban, hogy az új püspök irányítása mellett az egyház élete tovább gazdagodik. Legyen örömnapi a mai, világosítsa meg az Úr az új főpásztor lelkét, hogy legjobb tehetségével, hitével önzetlenül szolgálja népünket.

Az egyháznak szóló életparancs: világoljon benne és általa Jézus evangéliuma.

KOLCSÁR SÁNDOR

SZÖVETSÉGBEN ISTENNEL

Úrvacsorai beszéd

5 Móz 29, 9—10

Hóreb hegyén elhangzott és kőbe vésetett a tízparancsolat, súlyos, kemény szavak aranyfoglalata, a szigorú, de féltőn szerető Istennek népe iránti forró óhajta, mely hosszú időre megszabta az Istene és embertársai iránti emberi magatartás külső formáját és belső tartalmát.

A nagy cél érdekében, az Ígélet-földje birtoklásának vágyától és reménységétől fűtve, Izrael népe fejet hajt az isteni akarat előtt.

Most Moáb mezején látjuk őket, amint megújítják a régi szövetséget: „Tartsátok meg azért e szövetségnek ígeit és aszerint cselekedjétek, hogy szerencsések legyetek mindenben, amit cselekesztek.“

Kétségtelen, hogy e nép 40 éves pusztai vándorlásának útján, vezéreinek bölcsessége és áldozata mellett a végső diadalt ezeknek az Isten előtti megrendítő megállásoknak és megújuló szövetségeknek elkötelező ereje biztosította!

Kedves Testvéreim!

Az úrvacsoravétel — jelképesen szólva — nem egyéb, mint az Isten-nel való szövetségünk örökös megújítása. Ezt a szövetséget a názáreti Jézus, a mi eszményképünk kötötte egykor, csodálatos tanításainak és áldozatos életének árán a teremtő és gondviselő Isten-nel, értünk, egy

szent cél: Isten országa érdekében! Ennek a szövetségnek ígéit — így hisszük mi unitáriusok — nem kő-, de szív- és lélektáblára véste a Mester, hogy minden ember személyesen érezze és hordozza azt a rendkívüli elkötelezettséget és felelősséget, mely a tanítványi és istengyermeki, vagy éppen munkatársi viszonyból természetsszerűen következik.

E hitből fakad az a meggyőződésünk is, hogy az úrvacsorai kenyér Jézus megtöretett testét, az úrvacsorabor pedig Jézus kiontott vérének jelképezi vagy ábrázolja, s hogy e szertartás által nemcsak az ő golgotai kereszthalálára emlékezünk, de egyben magasztos életpéldájának követésére is buzdítást nyerünk.

Mert mit ér nekünk a test s a vér, ha szellemében szellemünk nem részes; ha midőn ez asztalhoz kilépünk s az úri szent vacsorának vendégségében részesülünk, nem árad belénk örök igazsága, önzetlen jósága, a bűnbánat alázata, a hetvenhétszer is megbocsátani tudó jézusi készség és áldott szeretet! Ha nem oldódik meg általa kicsinyes, önző természetünk s felszabadulva nem valljuk boldogan az apostollal, hogy „Az Isten országa nem evés és nem ivás, hanem igazság, békesség és a lélek által való öröm.“ (Róm 14, 17).

Úgy érezzük minden úrvacsoravétel alkalmával, de ma még ellenállhatatlanabb erővel tör fel lelkünkéből ez az érzés, hogy az egykor értünk szerzett áldott szövetség megújul bennünk. Hogy Isten felé indít a lélek s kötelességekre figyelmeztet és áldozatokra buzdít a testvériség érzésétől itt összedobbanó emberi szívünk! Úgy érezzük, hogy „e napon mindnyájan az Úr előtt, a mi Istenünk előtt állunk“.

Éppen ezért, amidőn elfogadni készülünk e megható ünnepi alkalom istenadta ajándékait, hogy birtokukban vallomásra nyíljon ajkunk és szívünk, felelősségünk teljes tudatában kell vállalnunk az életre vivő keskeny utat és félreérthetetlen határozottsággal az Isten országához vezető második mérföldet! Nem könnyű feladat! Akik tudják, hogy ebben a felfelé törekvésben a lélekre nagyon kell vigyázni s minden igyekezetükkel azon vannak, hogy ebben a nemes törekvésben a szíveknek is jusson bor, kenyér! Akik homlokukon Isten csókját s lényük mélyén Jézus képét figyelmeztető, biztató, bátorító, lelkesítő elevenséggel hordozzák szüntelen. Akik tudják, hogy öröm az Istennel való találkozás, azok boldogan keresik ezeket a találkozásokat.

Istenem, de boldog az a hívő ember, aki látja, tudja, vallja ezt a csodálatos lehetőséget és él is vele szüntelen! A mi szívünkéből is tisztán szálljon a vallomás, hogy:

akikre emlékezünk
ahhoz méltók vagyunk s leszünk!
Kivel szövetséget kötünk,
abban rendületlen hiszünk!
s aki előtt ma megállunk,
kinek áldására várunk,
testvérekké formál minket
és magasbatörésünket

hitünk szerint óvja, védi.
Gyermekei vagyunk Néki!
Engedd hát, hogy a lelkeseden,
a csodálatos hangszereken
dalt pengessen Isten keze
s mondd, hogy legyen áldott neve

Ámen

TÖRÖK ÁRON

EGYHÁZI ÉLET

Egyházi Képviseelő Tanács első negyedévi gyűlését 1972. február 10-én tartotta dr. Kovács Lajos püspökhelyettes és dr. Barabássy László főgondnok elnöklete alatt.

A Tanács tárgysorozatán különböző egyházközségi, egyházköri, lelkésznevelési és anyagi ügyek szerepeltek. dr. Kiss Elek halálával megüresedett püspöki tisztség betöltése és lelkézszentelés érdekében, március 19-re zsinat összehívását határozta el. A zsinat helyéül a székelyudvarhelyi egyházközséget jelölte ki.

Lelkésznevelés. Az 1971—72. tanév első félévi vizsgáit az Egyetemi Fokú Egységes Protestáns Teológiai Intézet hallgatói 1972.I.15—II.5. közötti időben tették le. Hallgatóink általában jó eredménnyel vizsgáztak.

Az első félévi „csendes napokat“ február 7—8. napjain tartották meg. Az unitárius hallgatóknak Fazakas Ferenc tordai lelkész „Hogyan készülünk a szószéki szolgálatra“, és Kolcsár Sándor marosvásárhelyi lelkész-esperes „Mit vár a gyülekezet a lelkésztől“ címen előadást, egy-egy alkalommal pedig bibliamagyarázatot tartottak. A „csendes napok“ záró előadását dr. Kovács Lajos főjegyző-tanár tartotta „A teológiai hallgatók egymás közötti lelkigondozása“ címen.

A III—IV. éves hallgatóink április 2—4. napjain húsvéti légátusi szolgálatot végeztek a kijelölt egyházközségekben.

Nyugalomba vonult lelkészek

Kelemen Imre, Lupény-Vulkáni lelkész, 35 évi szolgálat után 1972. január 31-én nyugalomba vonult.

Kelemen Imre 1903. március 13-án született Homoródkarácsonyfalván. Teológiai tanulmányait a kolozsvári Unitárius Teológiai Akadémián végezte el 1927-ben. Rendes lelkészi minőségben a homoródújfalvi, oklándi és Lupény-Vulkáni egyházközségekben szolgált.

Máté Zsigmond, szentábrahádi lelkész, 46 évi szolgálat után f.é. január 31-én nyugdíjaztatta magát.

Máté Zsigmond 1899. október 5-én született Ürmösön. Teológiai tanulmányait a kolozsvári Unitárius Teológiai Akadémián és a manches-